

Незважаючи на досить чітке та раціональне обґрунтування доцільності впровадження ротації на державній службі, процесуального механізму практичної реалізації цієї Концепції українське законодавство поки не містить.

На жаль, в Україні поки питання законодавчого врегулювання ротації кадрів саме на державній службі не визначено. В новому законі «Про державну службу» від 17.11.11 року ротація є новелою у порівнянні з діючим законом. Без сумнівів, ротація кадрів як складова системи роботи з кадрами є ефективним механізмом зниження ризику корупції, елементом просування по службі, підвищенням результативності роботи та можливістю оперативного маневрування з кадровими ресурсами на державній службі. Саме тому практична реалізація зазначеного механізму в сучасних умовах вже набула особливої актуальності.

Науковий керівник: д.ю.н., проф. Кагановська Т.Є.

Література:

1. Ефективність державного управління: Збірник наукових праць Львівського регіонального інституту державного управління Української Академії державного управління при Президентіві України/ За заг.ред. А.О.Чемериса.-Львів:ЛРІДУ УАДУ, 2003.- Вип.3.-256 с.
2. Кагановська Т.Є. Кадрове забезпечення державного управління в Україні: монографія.-Х.:ХНУ імені В.Н.Каразіна, 2010.-362 с.
3. Кодекс законів про працю від 10.12.1971 року № 322-VIII. - Електронний ресурс.- [Режим доступу]: <http://zakon.rada.gov.ua>
4. Ноздрачев А.Ф. Государственная служба: Учебник для подготовки государственных служащих.- М.:Статут, 1999.-592 с.
5. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження Концепції ротації кадрів на окремих посадах державних службовців» від 18.03.2002 року №144-р.- Електронний ресурс. - [Режим доступу]: <http://zakon.rada.gov.ua>
6. Черепанов В.В. Государственная кадровая политика и кадровая деятельность в системе гражданской службы: Учебное пособие. М.: Финакадемия, 2009. Ч. 1. 144 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ БЛАГОДІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Вовк Катерина Андріївна

студентка-бакалавр юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В. Н. Каразіна

e-mail: katywoolf@ua.ru

Ключові слова: благодійна організація, організаційно – правова форма, утримання благодійної організації, кошторис, відповідальність.

Згідно зі ст. 36 Конституції громадяни України мають право на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей [3].

Благодійництво, благодійну діяльність і благодійні організації досліджували такі науковці, як О. Алексєєва, Б. Бромлей, М. Колісник, Т. Літвінова, Д. Страховський, Ф. Ступак, Г. Ульгорн, В. Чепурнов та інші. Втім, ця тема настільки актуальна, що безперечно спонукає до

подальшого її вивчення та пошуку шляхів вдосконалення благодійної діяльності. Учений - історик Ф. Ступак вважав, що благодійна діяльність, з одного боку, формою суспільних відносин у межах громадянського суспільства, а з другого – соціокультурним феноменом свого часу [4;с.176]

Закон України «Про благодійництво та благодійні організації» дає таке визначення поняттю благодійна організація. Благодійна організація - юридична особа приватного права, установчі документи якої визначають благодійну діяльність в одній чи кількох сферах, визначених цим Законом, як основну мету її діяльності; [2].

На думку дослідників, діяльність благодійних організацій проявляється в конкретних правах та обов'язках, які надаються законом і відрізняють її від усіх інших об'єднань громадян. Учені зводять ці права до двох великих груп:

1) Права координаційного характеру, а саме: право самостійно вирішувати питання про надання благодійної допомоги дестинаторам; право використовувати цільові пожертвування, надані благодійниками, на реалізацію благодійної програми відповідно до умов такого пожертвування; право обмінюватися інформацією з фахівцями й відповідними організаціями інших країн; право організувати збирання благодійних пожертвувань і внесків від юридичних та фізичних осіб, інших держав і міжнародних організацій; право визначати форми, об'єкти, суб'єктів і обсяги благодійної допомоги; право на створення відділень, філій, представництв; право об'єднуватися в союзи, асоціації, що сприяють виконанню статутних завдань, створювані на добровільних засадах;

2) Права універсальні: право на здійснення господарської діяльності; право на заняття фінансовою діяльністю; право мати майно у власності [1].

Проблематика правових особливостей такого виду юридичних осіб, як благодійні організації, ще не має достатньої теоретичної розробки в юридичній літературі. Це можна пояснити тим, що благодійні організації як самостійний вид юридичних осіб, які мали б цільову спрямованість, організаційно-правові форми благодійної діяльності здійснення благодійної діяльності, почали відроджуватися лише після проголошення України незалежною державою.

Недосконалість законодавства про благодійні організації і неврегульованість багатьох питань, пов'язаних з їх створенням (наприклад, відсутність тлумачення визначень організаційно-правових форм благодійних організацій), спонукає осіб, які бажають займатися благодійною діяльністю в рамках таких організацій, застосовувати аналогію закону чи аналогію права або просто в засновницьких документах займатися нормотворчістю. У зв'язку з цим особливої актуальності набуває проблема дослідження правових особливостей організаційно-правових форм благодійних організацій.

Різні аспекти проблем, що виникають в процесі створення, функціонування та припинення благодійних юридичних осіб, в різний час були предметом численних наукових праць: Н. Ю. Беляєва, Л. Е. Бідного, В. І. Борисової, М. І. Брагінського, С. М. Братуся, С. В. Вороніна та ін.

Організаційно-правова форма будь-якої юридичної особи має декілька ознак. По-перше, це типова модель організації, яка визначає найбільш характерні, істотні її ознаки як суб'єкта права. По-друге, кожна організаційно-правова форма складається з декількох елементів, які є незмінними для даної організаційно-правової форми. По-третє, вона закріплюється нормами права. Організаційно-правова форма – це закріплена нормами права модель юридичної особи певного виду, що втілює її істотні ознаки. Такими є ознаки, які в сукупності дають уявлення про тип організації, вони ж є елементами організаційно-правової форми юридичної особи: 1) мета юридичної особи; 2) склад засновників; 3) правовий режим майна юридичної особи; 4) організація управління; 5) права та обов'язки засновників; 6) умови відповідальності юридичної особи. Отже, організаційно-правова форма юридичної особи – це закріплена нормами права модель юридичної особи певного виду, що визначає її мету, склад засновників, правовий режим майна, організацію управління, права та обов'язки засновників та умови її відповідальності [6].

Закон України від 5 липня 2012 року «Про благодійну діяльність та благодійні організації» в ч.1 ст.13 визначає такі організаційно-правові форми благодійних організацій:

- благодійне товариство;
- благодійний фонд;
- благодійна установа;

Але цей нормативний акт не наводить їх повної характеристики, а роз'яснення Міністерства юстиції України з цього приводу нема. Тому засновники хоча й створюють благодійну організацію в конкретній формі, проте не можуть врахувати в низці випадків її специфіки. Усе це призводить до того, що на практиці всі вітчизняні благодійні організації (незалежно від того, засновуються вони у формі фонду, членської організації, установи тощо) без урахування специфіки обраної організаційно-правової форми дуже схожі одна на одну [5].

Певні протиріччя виклакає в нас й стаття 20 Закону України «Про благодійництво та благодійні організації». Відповідно до цієї статті, розмір витрат на утримання благодійної організації не може перевищувати 20% кошторису цієї організації в поточному році. Таким чином, плануючи свою діяльність на майбутній рік, благодійні організації по статті «витрати на утримання організації» повинні закладати на власне утримання не більше 20 % тих засобів, якими вони планують розпоряджатися в наступному році. На жаль, обмеживши величину витрат на утримання благодійної організації двадцятьма відсотками кошторису, законодавець не окреслив коло таких витрат. От і виходить, що під витратами на утримання організації для цілей застосування ст. 20 Закону традиційно розуміють досить широке коло витрат на оренду приміщення під офіс (з урахуванням оплати комунальних послуг), на оплату послуг зв'язку, на заробітну плату працівників (з урахуванням нарахувань), тощо.

Отже, розумно поряд із загальним кошторисом діяльності організації мати локальні кошториси по окремих благодійних програмах, у рамках яких передбачати зарплатні, орендні та інші витрати, за якими у такий спосіб закріпиться статус витрат, пов'язаних з благодійною діяльністю. Звичайно ж, первинним для «благодійного» статусу витрат є зміст витрат, тобто відповідність статутним завданням благодійної організації. Але й правильне оформлення внутрішніх документів (у першу чергу кошторису) здатне допомогти в можливій суперечці з перевіряючими з приводу «місця» тих або інших витрат у загальному складі витрат організації.

Можливо, проблему визначення, які саме витрати відносяться до витрат на утримання благодійної організації, буде вирішено тоді, коли за порушення ст.20 Закону про благодійництво буде встановлено реальну відповідальність. Адже нині навіть у разі недотримання зазначеного ліміту витрат на утримання благодійної організації скасувати державну реєстрацію благодійної організації неможливо. Стаття 8 Закону про благодійництво передбачає, що рішення про державну реєстрацію може бути анульоване у судовому порядку у разі встановлення реєструючим органом факту фальсифікації установчих документів. Щоправда, згідно зі ст.25 цього Закону, особи, винні у порушенні законодавства про благодійництво та благодійні організації, несуть відповідальність відповідно до законів України. Але яку саме відповідальність – не конкретизовано ані цим Законом, ані іншими законодавчими актами.

Науковий керівник: к.ю.н., ст. викладач Гужва А.М.

Література:

1. Журнал ВРУ «Віче». Наукова стаття «Правові та економічні засади організації діяльності благодійних об'єднань» Буздуган Ярослава [Електронний ресурс] - Режим доступу - <http://www.viche.info/journal/2939/>

2. ЗУ «Про благодійну діяльність та благодійні організації» Відомості Верховної Ради України від 05.07.2012, № 5073-VI

3. Конституція України від 28 червня 1996р.// Відомості Верховної Ради України. – 1996.- № 30, ст. 141

4. Ступак Ф. Я. Благодійні товариства Києва (др. пол. XIX – початок XX ст.): Монографія / Ф. Я. Ступак. – К., 1998. – 208 с.

5. Омецінська М.В. «Сучасний стан благодійництва та меценатства в Україні. Проблеми та перспективи розвитку» [Електронний ресурс] - Режим доступу - http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/Vdakk/2010_3/37.pdf

6. Яновицька Г. Б., Яговка М. І. «Організаційно-правові форми благодійної діяльності», 2008. [Електронний ресурс] - Режим доступу - http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Sepsu/2008_6/sep20086_31.pdf

ОБСТАВИНИ, ЩО УСКЛАДНЮЮТЬ ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ, УХВАЛИ, ПОСТАНОВИ ГОСПОДАРЬСЬКОГО СУДУ

Войтович Людмила Василівна

студент-магістр юридичного факультету

Харківський національний університет

імені В.Н.Каразіна

e-mail: voytovich.mila@yandex.ua

Ключові слова: виконання рішення, відкладення провадження, відстрочка судового рішення, зміна способу, зупинення виконавчого провадження.

Ускладнення в ході виконавчого провадження – це обставини, що виникають у процесі виконання рішення, які зумовлюють настання наслідків, не пов'язаних із продовженням виконання рішення чи закінченням виконавчого провадження.

У ході виконання рішення, ухвали, постанови господарського суду можуть виникнути такі ускладнення:

- відкладення провадження виконавчих дій;
- відстрочка або розстрочка виконання рішення;
- встановлення чи зміна способу і порядку виконання рішення;
- зупинення виконавчого провадження

Відкладення провадження виконавчих дій застосовуються за наявності обставин, що перешкоджають провадженню виконавчих дій, або у разі несвоєчасного одержання сторонами документів виконавчого провадження, внаслідок чого вони були позбавлені можливості скористатися правами, наданими їм законом, державний виконавець може відкласти виконавчі дії за заявою стягувача чи боржника або з власної ініціативи на строк до десяти робочих днів. Про відкладення провадження виконавчих дій державний виконавець виносить відповідну постанову, про що повідомляє сторонам.

Роз'яснення рішень, які підлягають примусовому виконанню – це усунення недоліків, нечіткості в рішенні, ухвалі чи постанові господарського суду. Тому в разі, якщо викладена у виконавчому документі резолютивна частина рішення чи його зміст є незрозумілим, державний виконавець або сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення відповідного рішення чи його змісту.

Господарський суд, який видав судове рішення зобов'язаний розглянути заяву державного виконавця у 10-денний строк з дня її надходження і у разі необхідності дати відповідне роз'яснення рішення чи змісту документа, не змінюючи їх редакції.

Згідно з ч. 1 ст. 121 ГПК України за наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, за заявою сторони, державного виконавця, за